

Výstup na KOH-I-UPARISINU (2)

ORANŽOVÝ STAN POD BÍLOU STĚNOU

Vlečeme těžké batohy. Naším cílem je zatím sice jenom nalézt nejpříhodnější trasu výstupu na štít, ale přesto jsme s sebou vzali kromě běžných maličkostí již také jeden stan a potraviny v dávkách pro jednu osobu na čtrnáct dní.

Povrch ledovce je kompaktní. Nemusíme se vyhýbat trhlinám. Cesta rychle ubíhá. Přeskakujeme několik ledovcových potoků, hrabeme se vzhůru po volné suti, která téměř úplně zakrývá led. Obcházíme několik nádherných ledovcových hřibů, typických útvarů vymodelovaných horkým sluncem. Na tlustých ledových nohách leží plochá kamenná hlava. Stín kamene zpomaluje tání a hříby vyrůstají do obřích rozměrů.

S přibývajícím výškou se otvírá i náš obzor do dálky a šíře. Nad kamennými svahy předhoří vystupují zaledněné špice štítů, objevují se úplazy visutých ledovců, pohádkově zářících v ranním slunci. Otočíme-li se, rozkládá se před námi v celé mohutnosti panoráma Pamíru. Jeho vrcholy jsou rozložitější a silněji zaledněné. Dvacetkilometrová vzdálenost, která nás dělí, v horském průzračném vzduchu zaniká. Zdá se nám, jako by Pamír navazoval přímo na naši dolinu.

Po hodné chůze odbočujeme na ledovec, stékaající ze západní větve doliny. Brzy se ocitáme pod širokým ledovým prahem a přecházíme na jeho pravý okraj. Ledovec je zde již na mnoha místech rozerván zmetí trhlín. Postupujeme klikatě po pásech suti a balvanů navršených na jeho povrchu. Navazujeme se na lano. Tudy by asi nosiči, kterých bychom rádi použili při transportu materiálu do postupového tábora, neprošli. Při sestupu budeme muset hledat bezpečnější trasu.

Kolem poledne je široký práh za námi. Rozložíme se na hromadě balvanů nad krásným

zelenavým jezírkem sevřeným ledem a balvanů a pozorujeme okolí. Jsme na počátku ohromné ledové pláně, která tvoří dno východní větve doliny. Přímo proti nám do ní spadá úžasnými odstrašujícími srázy Uparisina — náš štít. Rozkročila se jako gigantický val do šíře několika kilometrů, vyplňuje celý

RADAN KUČAŘ

závěr doliny. Z této strany je absolutně nedostupná. Strmé skalně ledové stěny na mnoha místech protínají vyhlazené pásy lavinových drah. Na jejich úpatí se vrší haldy rozdrčeného ledu. Je to úchvatný pohled.

Jedno je od prvního okamžiku jisté: štítu bude možno dosáhnout jedině po východním nebo západním hřebenu. A jak už odtud můžeme odhadnout, i to bude velmi vážná záležitost. Nijak nás to však nermoutí. Čím odmětější hora, tím cennější vítězství. A že na vrchol vystoupíme, o tom nepřipouštíme ani nejmenší pochyby.

Západní hřeben začíná dosti slibným sněhovým žebrem, které vyúsťuje do skal. Avšak to je jediné a poslední příznivé zjištění. Po téměř kilometrovém průběhu se hřeben najednou lomí nejméně stometrovým kolmým výšvihem. Nad ním se pak vypíná ostrá bílá šestitísícová špice západního vrcholu. Za ním se rysuje ploché sedlo, z něhož směřuje dlouhé rozeklané ostří ozdobené tu a tam obrovskými převějemi na oblý hlavní vrchol. Vystupovat tudy by bylo značně namáhavé a časově náročné. Nijak se nám tato alternativa nezamlouvá. Nezbyvá než obrátit pozornost k východnímu hřebenu.

Z našeho stanoviště nemáme na východní hřeben dobrý výhled. Zdá se nám však, že by opravdu mohl být podstatně lehčí. Už proto, že vede k hlavnímu vrcholu přímo a je tedy mnohem kratší. Před konečným rozhodnutím však budeme muset vystoupit do sedla Anošah, odkud bude jistě dobrý výhled do východních srázů.

Hledáme místo pro založení výchozího tábora. Nevíme ještě přesně, pro kterou cestu se rozhodneme, proto se snažíme umístit táboryšně tak, abychom měli stejně daleko na východní i západní hřeben. Nejpříhodnějším místem se nám zdá úzký suťový pruh táhnoucí se středem ohromného sněhového plató.

Končíme pozorování a s nechutí si nasazujeme těžké batohy na záda. Vláčíme se mokřým sněhem k vyhlédnutému místu. Stojí nás to hodně potu a síl. Nakonec zjišťujeme, že ani zde není terén nevhodnější. Musíme pracně upravovat plošinu pro stan zhruba ve výšce Montblanku. Nejsme ještě dostatečně aklimatizováni. Přerovnávání balvanů nás vyčerpává.

Konečně je práce hotova. Sytě oranžový stan stojí a potraviny jsou pod střechou. Vilda ještě chvíli fotografuje. Potom si připínáme na záda splasklé batohy a sbíháme co nejrychleji v jednom sledu zpět až do základního tábora.

Nadešla velká chvíle. Započal útok na Uparisinu.

Když večer ležíme zachumláni v péřových spacích pytlích, ještě dlouho se nám míhají před očima zubaté vroubkované hřebeny našeho štítu. Zachvacuje nás zvláštní vzrušení. Od tohoto okamžiku existuje pro nás na světě jen jedině: krásný ledový vrchol tam nahore v závěru doliny. A cesta k němu, kterou sice ještě neznáme, o níž předem bezpečně víme, že bude těžká, avšak současně že bude znamenat rozhodující životní zážitek.